

Arrest

nr. 75 315 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 september 2010, verklaart er zich op 8 november 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 29 november 2011, verstuurd op 30 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Daska. Op 1 januari 2010 zou u als crime reporter aan de slag zijn gegaan bij de lokale krant Mahbub i Insan. U zou wekelijks een artikel hebben geschreven over misdaad. Zo zou u artikels hebben geschreven over de Jamiaat-e-Islami en haar rekruteringspraktijken. In mei of juni 2010 zou u dreigtelefoontjes hebben gekregen met de

boodschap dat u moest stoppen met uw werk. U zou niet weten wie u belde. In de eerste week van juli 2010 zou u aangevallen zijn, maar u wist te ontkomen. U diende klacht in tegen onbekenden. Een maand later zou u samen met een vriend beschoten zijn door enkele gemaskerde mannen. U zou een klacht hebben ingediend tegen onbekenden. U zou niet zeker weten wie uw vijanden zijn, maar u zou een vermoeden hebben dat ze tot de Jamiaat-e-Islami behoren. Hierna zou u bij uw oom zijn ondergedoken. Toen uw oom ook dreigtelefoontjes kreeg zou hij u gevraagd hebben om terug naar huis te gaan. Eind september 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. Anderhalve maand na uw aankomst in België diende u uw asielaanvraag in. Ondertussen zou uw vader ook bedreigd en geslagen zijn. Hij zou een klacht hebben ingediend. Ook zou uw vader een klacht hebben ingediend tegen de dreigtelefoontjes. De politie zou de zaak nog onderzoeken. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw perskaart, drie FIR's (First Information Report) en een klacht. Na uw gehoor stuurde u fotokopieën door van enkele krantenknipsels."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst mag er getwijfeld worden bij uw bewering een journalist te zijn. Zo beweerde u reeds als minderjarige voor deze krant gewerkt te hebben als crime reporter, wat weinig geloofwaardig is (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde vier collega's te hebben waaronder city reporter Chaudry Mansoor Hussain Chima en Bialo reporter Rana Sarfras (gehoorverslag CGVS p. 5). Later tijdens uw gehoor wisselde u echter de namen die bij beide functies horen om (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde dat u elke week artikels van u inleverde, maar u wist niet hoeveel er verschenen (gehoorverslag CGVS p. 6). Er werd u gevraagd naar uw concrete werkwijze als crime reporter, maar u bleef uiterst vaag. U kon geen enkele concrete titel van een artikel van uw hand noemen (gehoorverslag CGVS p. 6). U kon enkel aangeven dat u tegen de Jamiaat-e-Islami schreef, zonder dat u dit kon duiden met concrete artikels die u geschreven zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 9). U verklaarde dat u artikels schreef over de trainingen die Jamiaat-e-Islami aan jongeren gaf, waarna ze naar oorlogsgebied werden gestuurd. Niet alleen zijn feiten zoals deze genoegzaam bekend, tevens is het niet duidelijk hoe dit onder uw verantwoordelijkheid als crime reporter zou vallen. Ook is het bevreemdend dat u geen enkel voorbeeld van een artikel door u geschreven wist voor te leggen. Ondanks uw verblijf van een jaar in België, vroeg u tijdens uw gehoor om nog meer tijd om documenten te verkrijgen (gehoorverslag CGVS p. 3). Gezien uw langere verblijf in België heeft u reeds meer dan genoeg tijd gehad om documenten op te vragen, zodat uw vraag voor meer tijd, duidelijk een poging is om de procedure te rekken. Er kan dus maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering een journalist te zijn. Uw perskaart vermag dit niet te herstellen. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de rest van uw problemen. Mocht er dan toch enig geloof worden gehecht aan uw bewering journalist te zijn, dan dient te worden opgemerkt dat uw problemen duidelijk een lokaal karakter hadden en bovendien toonden uw autoriteiten duidelijk dat ze bereid waren een meer dan redelijke poging tot bescherming te ondernemen. Vooreerst was uw krant uiterst lokaal. Het ging om een wekelijkse krant die in een regio van 100.000 inwoners met een oplage van 200 exemplaren verscheen (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). U wist ook niet wie de daders achter de dreigementen waren (gehoorverslag CGVS p. 9). U heeft enkel een vermoeden dat het om de Jamiaat-e-Islami gaat, maar zoals reeds eerder bleek, is dit onwaarschijnlijk (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts waren u en uw familie in staat om jullie voor bescherming tot de autoriteiten te wenden. Deze autoriteiten namen de dreiging blijkbaar ernstig genoeg om meerdere klachten op te stellen. Volgens u zou de politie deze klachten nog steeds opvolgen en onderzoeken (gehoorverslag CGVS p. 10). De Pakistaanse autoriteiten zijn dus meer dan gewillig om u als Pakistaanse burger van de nodige bescherming te voorzien. U had dit lokale probleem dus kunnen vermijden tijdens het politieonderzoek door elders in Pakistan te gaan wonen. U verklaarde bij uw oom gewoond te hebben, maar ook hij zou dreigementen ontvangen hebben. Hier kunt u vooreerst geen bewijs van voorleggen en ten tweede bent u als u bij familie verblijft nog steeds gemakkelijk op te sporen. De anonimiteit van een grootstad zou u in dit geval hebben moeten helpen. Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. Voor het CGVS verklaarde u met een rood paspoort gereisd te hebben. U kende geen enkel inhoudelijk gegeven van dit paspoort, zoals nationaliteit of identiteit (gehoorverslag CGVS p. 4). U wist enkel dat er een Schengenvisum in zat. Toch verklaarde u met dit paspoort voorbij de identiteitscontrole in Zaventem geraakt te zijn. Gevraagd naar het plan als men tijdens de controle achter uw identiteitsgegevens in uw paspoort zou vragen, diende u het antwoord schuldig te blijven. Deze verklaring is niet enkel stereotiep, ze is ook in schril contrast met eerdere door u afgelegde verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers nog duidelijk

en herhaaldelijk dat u met uw eigen paspoort reisde (DVZ- verklaring punt 21, 33). Bij confrontatie hield u zich bij uw verklaring. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. Tevens werd vastgesteld dat u pas anderhalve maand na uw beweerde aankomst in België asiel heeft aangevraagd. Deze aarzeling ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees. Uw verklaring dat u pas later iets over asiel vernam, is niet verschonend. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk statuut gebaseerd dient te zijn op geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zo was u niet in staat om uw identiteit aan te tonen. Hierdoor kunt u ook niet aannemelijk maken dat de door u voorgelegde FIR's over u handelen. Ook mag er gezien uw twijfelachtige verklaringen en gezien het feit dat het hier enkel om fotokopieën gaat, ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit. De door u opgestuurde krantenartikels bleken onleesbaar te zijn. Overigens ging het hier om fotokopieën van collages, waardoor de authenticiteit van deze artikels betwijfeld kan worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij wijst er vooreerst op dat hij zijn perskaart heeft voorgelegd, waaruit reeds voldoende blijkt dat hij journalist is. Verder stelt hij dat hij vier collega's heeft, van wie hij nauwkeurig de namen kon noemen. Dat hij bij twee van zijn collega's de functies omdraaide kan niet als weinig geloofwaardig worden bestempeld. Hij stelt dat hij wekelijks artikels inleverde maar dat hij niet wist hoeveel er verschenen. Dit is niet verwonderlijk aangezien zijn artikels moesten worden nagekeken door een redacteur. Het spreekt vanzelf dat niet alle artikels even interessant waren en voor publicatie in aanmerking kwamen. Deze vaststelling heeft niets te maken met de geloofwaardigheid van de hoedanigheid van vluchteling, maar betreft louter de interne werking van de krant. Verzoeker stelt verder dat hij in zijn artikels de hersenspoeling van jongeren door Jamiaat-e-Islami aanklaagde, wat feiten zijn die onder zijn bevoegdheid als *crime reporter* vallen. Verzoeker stelt dat hij moeite heeft om bijkomende documenten te verkrijgen die zijn asielrelaas ondersteunen, zoals voorbeelden van krantenartikels die hij heeft geschreven. De lokale krant werd slechts in zeer beperkte oplage gedrukt en de krantenartikels dienden niet om voor lange tijd te worden bewaard. Het is dan ook bijzonder moeilijk om via kennissen aan kopieën te geraken. Bovendien werkt de redacteur van de krant niet mee. Verzoeker stelt ook nog dat de politie zijn klachten weliswaar registreerde maar verder geen enkele poging ondernam om hem te beschermen. Tenminste kan worden gedacht aan het inzetten van een agent om de woonplaats van verzoeker in het oog te houden. Tot slot stelt verzoeker dat uit het feit dat hij na zijn aankomst in België anderhalve maand heeft gewacht om asiel aan te vragen niet automatisch mag worden afgeleid dat hij geen nood zou hebben aan bescherming. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor immers verklaard dat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel te vragen. Gelet op zijn jeugdige leeftijd, zijn uiterst beperkte opleiding en zijn eerlijkheid bij het afleggen van zijn verklaringen, mag de asielaanvraag niet worden geweigerd omdat hij met een kleine vertraging asiel heeft aangevraagd.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering een journalist te zijn. Zo is het weinig geloofwaardig dat verzoeker reeds als minderjarige voor de krant zou hebben gewerkt als *crime reporter*. Het is ook opmerkelijk dat verzoeker geen enkele titel van een artikel van zijn hand kon noemen en dat hij niet kon verduidelijken hoe hij als *crime reporter* concreet te werk ging. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze vaststellingen. Het is ook opmerkelijk dat verzoeker niet wist hoeveel van zijn artikels uiteindelijk in de krant verschenen. Verzoekers argument dat zijn artikels moesten worden nagekeken door een redacteur kan deze vaststelling niet verklaren. Men mag immers verwachten dat verzoeker zou nagaan welk van de artikels die hij inleverde uiteindelijk ook in de krant verscheen. Ook het feit dat hij bij twee van zijn collega's de functies omdraaide is opmerkelijk gelet op het feit dat hij maar vier collega's had. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat hij zich daarin vergist. De perskaart die verzoeker heeft voorgelegd kan de

geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde in het geval zij worden neergelegd bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet zo is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers beweerdde problemen plaatselijk van aard zijn en hij zich dus elders in Pakistan had kunnen vestigen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker voor zijn beweerdde problemen op bescherming van de Pakistaanse overheden kan rekenen. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers dat de politie zijn klachten nog steeds opvolgt en onderzoekt (gehoorverslag, 10). Bijgevolg geeft verzoeker zelf aan dat de politie meer doet dan louter zijn klachten registreren om hem te sussen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER